

Tallér Edina

Jacobsvilli horror

SE ÉHES, SE SZOMJAS, SE FÁRADT, SE BOLDOG

Hétfő reggel hét után tíz perccel indul a kecskeméti busz Kiskunhalasról, nyolc óra ötre ér a jakabszállási Nadas Vendéglő melletti megállóba. Dénes már vagy negyedórája fagyoskodott a mínusz három fokban. Egész testében remegett, kóválygott a feje, émelygett a gyomra, szemét elvakította a ragyogó, fehér hó. Kétpercenként újra és újra böngészni kezdte a megállóban egy bádogtáblára erősített menetrendet. „Hétköznapokon: 4:57, 5:42, 6:57, 7:10, 8:05, 9:00, 14:05, 16:15, 17:05, 18:23”. Reggel hét és kilenc között normálisan jár, utána meg elvétele, fogalmazta meg magában a látottakat. Ünnepeken összesen négyszer áll meg itt a busz, hétvégén meg reggel kettő, egy dél körül, kettő délután. Estefelé, héttől már semmi. Ezért ragadtunk mi is itt azzal a félhülyével tegnap este, vont a végső következtetést a férfi. A félhülyén Idegzsábát értette.

Fázott, szédült, émelygett. Jöjjön már az a kurva busz, gondolta. Újra ránézett a menetrendre, és nagyjából ugyanazokat a következtetéseket vont le a látottakból, mint két perccel azelőtt. Topogni, ugrándozni kezdett, hogy kicsit kimelegedjen, de hamar abbahagyta, mert éles fájdalom hasított a fejébe. Szar volt az a tegnapi pálinka, ki tudja, miből csinálta a félhülye, gondolta Dénes. Újra belehasított a fájdalom, melyet néhány pillanatkép követett, emlékek kivételülései a tegnap estéről. Az Opel felnyitott motorháztetője, kuplungtárcsa, sáros motor. Le kéne mosni valamikor az autót, mind egy, majd, ha megcsináltattam, jutott eszébe egy pillanatra a valóság, aztán újra jöttek a furcsa emlékképek a tegnap estéről: a pacalozóból a pincér tálca hozza a parkolóba az italokat. Ígyunk, hogy legyen hűgyünk! Egészségünkre! Idegzsába a motorháztető előtt tanácsalanel vakargatja a fejét. Hát ebből nem lesz ma este utazás, az biztos, mondja.

De miért annál a lepukkant pacalozónál parkoltunk le tegnap, töpreng a férfi, miért nem itt, a Nadas előtt? Ez egy normális hely, biztos finom a kávé, és lehet, hogy szállást is kaptunk volna. Elgondolkodva hol a vendéglőre néz, és méltatlankodva a fejét csóválja, hogy miért nem itt álltak meg tegnap este, hol a havas országotat kémleli, reménykedik, hogy megpillantja végre a távolból közeledő buszt. De a busz sehol.

Újabb emlékek ugranak be, félig kész, betonszínű kockaház, hideg kívül-belül, fáznak, Idegzsába bekapcsolja a radiátort.

Hogy a fenébe kerültünk ennek a félhülyének a házába? Ki vezetett? Miért mentünk oda? Ki fizetett a pacalozóban? Egyáltalán, merre van az a pacalozó? Már akkor részegek voltunk, amikor átmentünk a házba, miért ittunk tovább? Mennyit vedeltünk?

A valóságos és jogos kérdéseket újra és újra elnyomja a férfi agyában keletkező emlékek áradata. Pálinka, bor, sör. Sörre bor, mindenkor! Koccintás. Pálinka! Koccintás. A felesége felnevet. Egészségünkre! Mikor hallotta utoljára önfeledten nevetni a feleségét? Hónapokkal ezelőtt? Vagy már évek is eltelhettek azóta?

Újra ránézett a menetrendre, majd az órájára. Hét óra ötvenhárom. Még bő tíz perc, és itt a busz. Csak azt nem értem, mit jelent a felkiáltójel a „8:10” mellett, morfondírozott a férfi.

Épp abban a pillanatban, hogy szeme rátalált a „JELMAGYARÁZAT” feliratra a tábla alján, újra hasogatni kezdett a feje, és jöttek a tegnapi pillanatképek megint. Borra sör, meggyötör! Egészségünkre. Koccintás, nevetés, felesége a szoba közepén táncol, a fejét rázza, haja lobog, behullik az arcába.

Tíz évvel ezelőtt ismerte meg a nőt egy rockkocsmában, Budán, a Klub 202-ben. Milyen jó hely volt az, sóhajtott a férfi. És milyen gyönyörű haja volt Margitnak, sóhajtott még egyszer. A legszebb nő, akit valaha láttam, emlékezett vissza a tíz évvel ezelőtti nőre Dénes. Azt hittem, nincs több huszonöt, pedig már harminchét volt. Margitnak olyan szép az arca, hogy nincsen kora, gondolta a férfi, és megint sóhajtott. Mikor megismertem, azt hittem a Széparcú nem is a vezetékneve, hanem ő maga.

Elmosolyodott, szívét meleg járta át. Próbálta felidézni azt az első találkozást, a felesége selymes, hosszú haját, mosolygós babaarcát, de az erőlködéstől agya gyorsan előállt egy idillinek szánt, ám még csak félig kész, eltorzult álmokképpel. Margit táncol a Klub 202-ben, a többi ember csodálattal nézi és tapsol, a nő boldogan pörög, forog, szép arcát az ég felé fordítja, kezei, mint a szárnyak, mozognak fel és le, és fel és le, és fel és le, haja selymesen hullámszik, lobog, egyre hosszabb és több, belengi a táncteret, gyarapszik, úgy nő ki Margit fejéből a hatalmas hajkorona, mint a rajzfilmekben az évig érő paszulyból szerteágazó indák, átsző mindent és mindenkit, belekúszik a kiszögellésekbe, mélyedésekbe, repedésekbe, a tapsoló, rajongó tömegek szájába, fülébe, fuldokolnak tőle az emberek, miközben Margit nevetve táncol.

A férfi megszedül, levegő után kapkod, megkapaszkodik a hirdetőtáblában. Aztakurva, de másnapos vagyok, gondolja.

A busz végre megáll előtte.

Kinyílnak az ajtók, hőmpölygő páráként árad szét a csípős, friss novemberi téli tájon a jármű túlfűtött, levegőtlen belsejéből ömlő áporodott kárpit, füstölt kolbász, fokhagyma és álmos emberek szaga. A középső ajtónál két fejkendős asszony száll le, az egyik valami vicceset mesélhetett épp, mert mindketten hahotázva, könnyeiket törölgetve indulnak el a falu központja felé.

– Kecskeméti kérek egy teljes árút – mondja a férfi.

Szerencsére az első ajtó melletti két ülés szabad. Lehuppan az ablak melletti székre, így szemmel tarthatja a sofőrt is, az utat is, minden megállónál beleslukkanhat a friss levegőbe, amint kinyílnak majd az ajtók. Így talán nem hányok, nyugtatja meg magát. Végülis tizenöt-húsz perc, és ott vagyunk.

– Helvécia! – kiált hátra a sofőr, negyven perc múlva. – Tizenöt percet állunk! – Kinyitja a busz összes ajtaját, majd gyors mozdulatokkal leugrik a buszról, rágyújt és eltűnik a ködben.

Mi van? Dénes döbbenetben néz körül. Hol a bánatos, bűdös francban vagyok? Helvécia? Az egy város? Ránéz az órájára. Mindjárt kilenc. A telefonjában Margit számát tárcsázza. „Édesem”. Így van elmentve a felesége. Megvárja, míg a kicsengő hang egyenletes foglalt jelzésbe vált. Talán még alszik, gondolja Dénes. Lekaszálódik a buszról, megborzong a hideg télben, de jólesik a friss levegő. Nagyokat sóhajt. Az elmúlt negyven percben valóság és álmok összemosódott az elméjében. Körülbelül Jakabszállás után öt kilométerrel döbbszent rá, hogy a buszját, amire felszállt, minden második bokornál megáll, hogy összeszedje, majd szétszórja a környék tanyavilágának lakóit. Ezt jelentette a felkiáltójel, amelynek nem olvasott utána a jelmagyarázatban.

Mikor erre rájött, először a pánikroham kerülgette, azonnal le akart szállni, de aztán meggondolta magát, semmi értelme kinn a jeges prérin fagyoskodni és megvárni a következő, normális buszt, akkor inkább itt a melegben zötykölődik. Előbb-utóbb csak elérek Kecskemétiig, gondolta, a hátizsákjából előkotort egy papírzacskót, szája elé tette, mélyeket lélegzett, miközben magában a „Hej, Dunáról fúj a szél” kezdetű népdalt énekelte végig négyszer, hogy lenyugodjon. A pszichológusa ajánlotta ezt a technikát még tavalyelőtt, amikor először kapott pánikrohamot a munkahelyén. Dénes földrajz–rajz szakos tanár egy tizenegyedik kerületi általános iskolában. Pár évvel ezelőtt, közvetlenül a tavaszi szünet utáni első tanítási napon történt. Lyukasórája volt, a hetedikesek főcidolgozatát javította a tanáriban, amikor hirtelen, a semmiből csapott le rá a roham. Pedig még fáradt se volt. Se ideges. Se éhes, se szomjas, se semmi. Egy szimpla, nyugodt reggellel indult a nap, és a harmadik órában dolgozatjavítás közben egyszer csak mintha elfogyott volna a levegő, Dénes megszedült, zihálni kezdett. Zsibbadt a jobb keze, megsajdult a szíve, a látótere beszűkült, míg végül elsötétült minden. Most meghalok, gondolta. Néhány másodperc múlva, amikor kinyitotta a szemét és a sötétség kezdett feloszlani, három kollégája hajolt felé. Az egyik egy pohár vizet nyújtott, a másik egy szem Valeriánát kínált, a harmadik pedig aggódó tekintettel a fejét csóválta.

– Szerintem pánikrohamod volt, Dénes.

Az eset után pszichológushoz fordult, aki azt tanácsolta, hogy kerülje az alkoholt és egyéb tudatmódosító szereket, sétáljon sokat a szabadban, és legyen mindig kéznél egy papírzacskó. Ha érzi, hogy közeleg a roham, szívja és fújja a levegőt a zacskóba, figyelemelterelésnek pedig mondjon magában mondókat vagy énekeljen el egy dalt. Ha minden kötél szakad, szedjen be egy Valeriánát.

Hej, Dunáról fúj a szél, szegény embert mindig ér, Dunáról fúj a szél, énekelte magában Dénes a buszon. Sikerült lenyugodnia. Megadta magát a körülményeknek, egykedvűen bámult ki az ablakon, üveges szemekkel meredt a havas alföldi tájra. Néhány perc múlva eszébe jutott a *Madrapur*, kedvenc könyve, amit még főiskolai éve alatt olvasott. Nagy hatással volt rá, nem is a sztori, inkább a történet hangulata. Utazol, nem tudod, hova, kikkel, minek, meddig. Állj, parancsolt magára Dénes ennél a pontnál. Ilyesmire nem gondolhatok, mert megint rosszul leszek! Hej, Dunáról fúj a szél.

Kis idő múlva elszundított. Mikor újra magához tért, úgy érezte, órákig aludt, de nem. Mindössze nyolc percet. Fél kilenckor felhívta az autószerelőt, hogy késni fog.

– Az baj – hallatszott a telefonban a szerelő unott hangja. – Sajnos én be vagyok táblázva, nem fog beleférni félórás késés. Legyen akkor egy másik időpont. Szerda fél öt?

Leszarom az Opelt, ott rohadjon meg, ahol van, húzok vissza Pestre, gondolta Dénes, és elkészönt az autószerelőtől. Legalább kipihenem magam. Margit meg eldöntheti, hogy hazamegy az anyja házába, Halasra egyedül, vagy visszajön. Kurva elegendem van már ebből az egészből. Egy hét szabadságot nem dobok ki az ablakon. Inkább pihenek otthon.

Dénes nemcsak az autószerelőt mondta le, hanem intézett magának egy helyet telekocsival Kecskeméttől Budapestig. Negyed tízre beszéltek meg a találkozózt a két másik férfival, akik egy Mazda 626-tal érkeznek, de ha sokáig dekkolnak Helvécián, még azt is lekési. Dideregve körülnézett a ködben. Hol van már a buszsofőr?

A sofőr pontosan érkezett, és kilenc után öt perccel elrobogott járművével Helvéciáról. Dénes újra hívta a feleségét, de hiába, nem vette fel, ki van kapcsolva. Mindegy. Talán jobb is így. Akkor ír neki egy sms-t. „Miért vagy kikapcsolva? Ez a kurva busz egy órán keresztül zötykölődött Kecsoig, úgyhogy le kellett mondanom az autószerelőt. Visszamegyek Pestre, és egyik haverral majd elhozom a kocsit valamelyik nap. Úgyhogy én offolom ezt a halasi kirándulást. Felbasztam magam. Kivagyok. Ne haragudj. Majd hívlak. Puszi.”

Öt percet késett a megbeszélte találkozóról, de nem volt baj, a két másik férfi hanyagul a Mazdának dőlve várt rá.

– Ő Attila, én Peti – mutatta be mindkettőjüket a szakállas srác. – Attila fog vezetni. Nem gond, ha benyomunk valami zenét?

Sőt, nagyon is jó lenne egy kis zene, hogy lenyugodjak, válaszolta Dénes, miközben beült hátra a kocsiba, majd néhány mondatban elmesélte kálváriáját, amely tegnap este kezdődött.

– Fú, ez kemény! – mondta ledöbbenve Peti. – Bebasztatok este valami ismeretlen falulakóval, aztán otthagytad a feleséged meg a kocsid, és leléptél? Hát, haver, ez elég horror.

Miközben Attila vezetett, Peti a rádióadó kínálatából valami jó zenét keresett, Dénes pedig arra gondolt, hogy ez tényleg nem semmi. Nem érdekli, mi lesz az autójával, sem az, hogy mi lesz a nőjével. Fel kéne hívnia a pszichológusát? – Na, ez jó lesz – mondja Peti, és felhangosítja a zenét. A Petőfi Rádió a Hiperkarma zenekartól játszik le néhány számot. A dalok között egy férfihang az együttes múltjáról beszél. Peti, Attila és Dénes csendben, érdeklődéssel hallgatják a műsort. Mindhármójukat személyesen is érinti a téma, hiszen a régi zenekar fénykora nagyjából egybeesett a saját fénykorukkal.

– Azok voltak a menők! A kétezres évek! – töri meg a csendet Attila, majd felhajt az M5-ös autópályára, Budapest felé.

– Nyáron a Fishingen, hallod, ez a Bérczesi mit le nem nyomott! – vette át a szót Peti. – Hablatyolt mindenfélét. Imádom, ahogy beszél! Hallod, az egyik szövege úgy betalált, hogy gyorsan be is írtam a telómba, nehogy elfelejtsem. Ezt figyeld! – Peti előveszi a telefonját, rövid keresgélés után rátalál a szövegre. – Ezt figyeld! Azt mondja, hogy! – Lelkesen olvasni kezd a telefon kijelzőjéről. – Az élet egy játék. Nem olyan szar, mint a Mátrix, de legalább olyan magányos, mint a Minecraft. Tehát a tanulság: az élet szar, de jó a grafikája. – Rajongó mosollyal néz fel a telefonjából Dénesre. – Na? Ugye? Mekkora szöveg ez már! Nem? Annyira tetszett, hogy megjegyeztem, hallod! Fú, nagyon bírom a srácot, mondjuk inkább a régebbi zenéit, ezek a nyunnyinyünynyik annyira nem jönnek be nekem. De azért szeretem.

Dénes helyesel, hogy igen-igen, ő is nagyon bírja Bérczesit, főleg a régi zenéit, ezt például, ami épp most szól. Attila is helyesel, mindenki egyetért mindenkivel, ez tényleg kurvajó szám. Dénes egész testén szétárad a boldogság, végre érzi, hogy él, és ez a másik két srác mintha ezer éve a haverjai lennének. Jó hangulat van az autóban. A három férfi vidáman, önfeledten, fennhangon éneklő a rádióból harsogó dalt, azt, hogy valami véget nem érő hídon át vissza Pestre, a metró, a nap, a Duna meg a hidak is a helyükön vannak, mi vagyunk tőlük messze.